

Sygn. akt I CSK 678/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku W.C. i in.,
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty S. i Gminy S.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie M. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt I Ca .../16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wnioski uczestników o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie M. G. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 11 maja 2017 r., którym Sąd ten, na skutek apelacji

uczestnika – Gminy S. - zmienił korzystne dla niej postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 kwietnia 2016 r. w ten sposób, że oddalił wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie prawa własności wskazanej we wniosku działki położonej w S.

Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek wnioskodawczyni i pozostałych wnioskodawców stwierdzając, że poczynszy od lat 30-tych ubiegłego wieku władanie przez wnioskodawców i ich poprzedników prawnych działką o nr ew. 2233/18 w części, w jakiej stanowiła ona ogrodzony teren przyblokowego ogródka było posiadaniem faktycznym polegającym na władaniu rzeczą z zamiarem wykonywania tego władztwa dla siebie. Sąd pierwszej instancji wskazał, że właściciel działki – Gmina S. nie ingerowała w posiadanie tej części działki przez mieszkańców bloku, oraz że upłynął termin potrzebny do nabycia własności przez zasiedzenie, wobec czego i uwzględnił wniosek, stwierdzając nabycie własności przez wnioskodawców w odpowiednich częściach ułamkowych.

Na skutek apelacji uczestnika – Gminy S., Sąd Okręgowy zakwestionował ocenę Sądu Rejonowego, jakoby wnioskodawcy byli posiadaczami samoistnymi spornej działki. Oddalając wniosek, stwierdził, że ogródki przyblokowe przy ul. N. 2 zostały przekazane do używania, korzystania i pobierania pożytków osobom posiadającym tytuły prawne do lokali położonych w bloku mieszkalnym, przy którym się znajdowały. Sąd podkreślił, że wnioskodawcom lub ich poprzednikom prawnym przysługiwało prawo najmu zajmowanych lokali mieszkalnych, wobec czego nie było podstaw do uznania, że korzystanie z ogródków przyblokowych było posiadaniem samoistnym, prowadzącym do zasiedzenia.

Wnioskodawczyni M. G. zaskarżyła w całości postanowienie Sądu Okręgowego. W skardze opartej na drugiej podstawie kasacyjnej zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c. poprzez dokonanie błędnych ustaleń i niewskazanie dowodów na podstawie których sąd dokonał tych ustaleń. We wnioskach skarżąca wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odpowiedzi na skargę kasacyjną wnieśli uczestnicy – Gmina S. oraz Skarb Państwa – Starosta S., wnosząc o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylene orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jej skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi upatrywała w niewskazaniu przez Sąd Okręgowy dowodów, na podstawie których poczynił ustalenia i nie oparciu ustaleń na dowodach, które zostały zebrane w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywiście zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka występuje w szczególności wtedy, gdy bez wątplenia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Nie może przy tym budzić wątpliwości i to, że wydane orzeczenie jest – na skutek stwierdzonego naruszenia – oczywiście błędne.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o oczywistej zasadności wniesionego nadzwyczajnego

środka zaskarżenia. Argumentacja skarżącej ma na celu zakwestionowanie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, na co wskazuje podniesiony w skardze zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jednak ten przepis dotyczy postępowania pierwszoinstancyjnego i nie może być wprost zastosowany do postępowania odwoławczego, ponadto zaś kwestionowanie oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy jest niedopuszczalne z uwagi na zakaz formułowania takiego zarzutu zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. Nieprawidłowo ujęty został też zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., który w postępowaniu apelacyjnym stosowany jest jedynie za pośrednictwem art. 391 § 1 k.p.c., ponadto może zostać uznany za oczywiście uzasadniający skargę kasacyjną tylko w wypadku wytknięcia kardynalnych braków i błędów uzasadnienia, niepozwalających odtworzyć rozumowania sądu. W rozpatrywanym wypadku uzasadnienie takich wad nie wykazuje, wyraźnie wskazując, że ocena dokonana przez Sąd odwoławczy miała charakter oceny prawnej uwzględniającej ustalone okoliczności faktyczne związane z charakterem praw wnioskodawców i ich poprzedników do lokalu, które – zdaniem Sądu – rzutowały także na charakter posiadania przyblokowego ogródka. Nie jest też oczywiście uzasadniony zarzut naruszenia art. 382 k.p.c., skoro z uzasadnienia wynika, że Sąd odwoławczy nie kwestionował ustaleń w zakresie sposobu wykorzystywania ogródka, inaczej zakwalifikował jedynie charakter tego posiadania, dokonał więc odmiennej oceny prawnej ustalonych faktów. Tymczasem skarżąca oparła skargę wyłącznie na drugiej podstawie kasacyjnej, nie kwestionuje natomiast wykładni ani stosowania przez Sąd Okręgowy prawa materialnego. W tych okolicznościach nie można zgodzić się ze skarżącą, że jej skarga jest uzasadniona i to w sposób nie budzący żadnych wątpliwości.

W związku z tym uznać należy, że wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby wystąpiły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c., co spowodowało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego uwzględnia regułę przewidzianą w art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 520 § 1 k.p.c.

aj